

Margrete Auken (SF):

Som det er blevet opdaget, i hvert fald af alle herinde og vel også i det hele taget, har vi snart valg til Europa-Parlamentet, og der er nogle stykker af os herinde, der har besluttet, at vi vil prøve at søge valg til det parlament. Lykkes det, siger vi farvel til Folketinget, og det er vemodigt, men politisk er der virkelig perspektiv i at være med i den politiske kamp i Europa-Parlamentet. Skal vores indsats her i Folketinget bære frugt, må den modsvares af, hvad der sker på europæisk plan på alle de grænseoverskridende områder.

Har man, som vi har i SF, miljø, energi, bæredygtig transport, forbrugerbeskyttelse og bistandspolitik som sine hjertesager, må man uafledelig se i øjnene, hvor umuligt det er at komme tilstrækkelig langt uden et godt integreret samarbejde i Europa. Se bare, hvad der f.eks. skete i går, da EU's miljøagentur kom med en ordentlig uppercut til alle dem, der helst vil lytte til Lomborg og konsorter. Det er dem, der sender regningen for vores miljømisbrug videre til børnebørnene, til ulandene og til vore medskabninger her på jorden. Der er jo ikke tale om, at der er nogen, der skaber udgifter, udgifterne er der, det er kun et spørgsmål om, hvem der skal betale dem – om det skal være os, der bruger pengene i øjeblikket, eller om det skal være vore efterkommere, fordi vi sender en regning, der bliver større og større og dyrere og dyrere videre. EU's miljøagentur sagde meget kraftigt i går, at hvis vi ikke tager fat på det vildtvoksende ressourceforbrug, især i vores del af verden, går det galt, så der skal ske noget nu.

I går var der her i huset også en vigtig konference, som Information holdt om de fatale følger af den globale opvarmning, og også her var budskabet entydigt: Griber vi ind nu, kan vi godt tilpasse os, også selv om temperaturen stiger. Vi er kommet for langt til, at vi kan undgå opvarmningen, men vi er endnu ikke kommet hinsides det punkt, hvor resultatet bliver fatalt. Vi spurgte de tilstedeværende oceanografer, biologer osv. De skulle tage stilling til og vurdere, hvor stor risikoen er, og det kom samstemmende, at selv om det ikke kan siges med sikkerhed, hvad der sker, vil det være fuldstændig uansvarligt, hvis vi ikke griber ind nu. Omkostningerne vil svare til ca. 1 pct. af vores bruttonationalprodukt, hvis vi gør noget nu, så det er med andre ord meget billigt sluppet. Men prisen vil stige drastisk, jo længere vi venter.

Den grønne omstilling skal ske i kommunerne, i amterne i det omfang, de stadig er der, her i Folketinget og i EU, og samtidig – det kan bedst gøres gennem EU – skal vi lægge pres på resten af verden for at gå i gang med omstillingen. Grøntister som f.eks. USA og Australien, der forbruger løs, men melder sig ud af det internationale samfund, er større trusler mod vores civilisation end de terrorister, vi bruger så meget krudt på, men vi ved godt, hvad der skal til.

Jeg håber, at vi får et stærkt grønt parlament, der er villig til at betale den hastigt voksende regning nu i stedet for at sende den videre til fremtidige generationer. Samarbejdet mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet bliver afgørende for, at vi får vore ønsker virkeliggjort, og Folketinget skal i langt tættere kontakt med EU end den, vi har gennem Europaudvalget. Fagudvalgene må meget tidligere med – det har SF sagt længe, og det bliver mere og mere påtrængende. I virkeligheden er vi jo, det skal vi gøre os klart, alle sammen europapolitikere, også vi, der sidder i Folketinget. I SF vil vi bestrebe os på at være i tæt kontakt med hinanden, så samspillet kan lykkes, og jeg kan kun anbefale det og håbe, at andre partier også har den indstilling.

Kl. 13.45

Den største udfordring, vi står over for i den kommende tid, er sat på dagsordenen og beskrevet af – jeg havde nær sagt selveste USA, men i hvert fald nogle af de tunge tænketanke i nærheden af regeringen. De gør opmærksom på, at olieøkonomien skal afvikles, og midlerne til at få afviklet olieøkonomien er langt hen ad vejen de samme som dem, der skal til for at redde klimaet. Men omstillingen kan gå galt. Valget står mellem et solsamfund med vedvarende energi og fri og livlig mobilitet til alle mennesker og et totalitært kontrolsamfund med atomkraft, overvågning, høje grænsemure og evig frygt for dem, der kommer udefra.

Vi får et vedvarende pres fra den stigende fattigdom i verden, hvis det bliver den sidste vej, vi vælger. Vi kan endda risikere, at klimaet slet ikke kommer ind i billedet ved omstilling fra olieøkonomien, men at det bliver kulkraft, der bliver taget i anvendelse, når olien slipper op, og det vil være virkelig terror mod de kommende generationer.

Mange herinde har det med at se trætte ud, når fremtiden for alvor kommer på dagsordenen. Men jeg tror, at hvis vi får et godt samarbejde med EU og for os som parlamentarikere især